

se îmbracă, de obicei, la Praznicele Botezului Domnului, Schimbării la Față și Învierii Domnului. Verdele simbolizează culoarea vieții și a Sfântului Duh. Se îmbracă veșminte de culoare verde la sărbătoarea Pogorării Duhului Sfânt, iar în unele zone și la sărbătoarea Floriilor. Roșul închis, purpuriul, ne duce cu gândul la Sângele lui Hristos, vărsat pe Cruce, dar și la sângele martirilor. Veșminte de culoare roșu închis se poartă la sărbătorile sfinților martiri, la Înălțarea Sfintei Cruci, dar și la Crăciun, în acest caz, culoarea roșie aducându-ne aminte de Nașterea Mântuitorului. Albastrul predomină la sărbătorile Maicii Domnului (Întâmpinarea Maicii Domnului sau Buna Vestire). Culoarea aurie semnifică bogăția darurilor Sfântului Duh, de aceea este o culoare predominantă a veșmintelor liturgice.

Negrul este, în mod tradițional, culoarea slujbelor funebre. Este o culoare de dată mai recentă în veșminte și simbolizează pocăința și întristarea. Se folosesc veșminte cernite în timpul Postului Sfințelor Paști.

Orice obiect din Sfânta Biserică, necesar săvârșirii cultului, trebuie să fie din cea mai bună calitate. Confecționarea și achiziționarea acestor obiecte reprezintă o jertfă, iar jertfa trebuie să fie din cele „mai bune”, din cele „fără meteahnă” - la fel și veșmintele. Însă trebuie să avem mare grijă, ca să nu cădem în musturarea lui Hristos, care îi certa pe farisei și despre care spunea că „toate faptele lor le fac ca să fie priviți de oameni; căci își lătesc filacteriile și își măresc ciucurii de pe poale”. Veșmintele trebuie să fie deosebite, prin frumusețe și calitate, dar nu trebuie să fie un element de mândrie și de opulență.

Sursa: doxologia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 2 noiembrie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas → Sâmbăta morților – Moșii de toamnă
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 3 noiembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Galateni 6, 11-18; Ev. Luca 16, 19-31; glas 2, voscr. 8 → Duminica a 22-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr) → Sfinții Sfinți Mucenici Achepsima, Iosif și Aitala

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

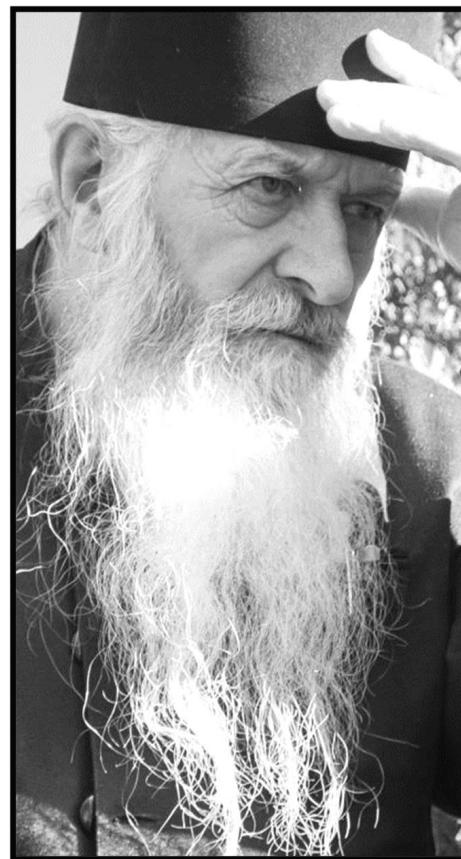

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Să ne smerim întotdeauna și atunci toți ne vor fi apropiați. Dar dacă ne vom ține grumazul țeapăn, atunci de toți vom fi respinși.” –Părintele Dionisie Ignat

Nr. 557 / 27 octombrie 2024

SĂ NE RUGĂM ÎN ORICE STARE NE-AM AFLA

Când există o uscăciune a inimii și o lipsă de dispoziție pentru rugăciune, trebuie să ne rugăm împotriva voinței noastre, fie și formal, sau să așteptăm până când vine starea necesară, străpungerea inimii? Și ce se întâmplă dacă aceasta întârzie să vină?

Fraților! Să nu mai aveți astfel de întrebări. Aici, desigur, puteți să întrebați orice. Dar nu vă lăsați încurcați în asemenea întrebări. Dacă nu vrei, nu vrei! Dar, din moment ce ai hotărât să devii omul lui Dumnezeu, s-a terminat! Ai sau nu chef, ai sau nu dispoziție, te vei lupta să faci poruncile lui Dumnezeu, iar una dintre ele este să te rogi. Unul care se asfixiază fără oxigen și moare trebuie să aștepte să aibă chef ca să tragă o gură de aer? Și dacă el însuși este într-o stare în care nu poate

PĂRINTELE
SIMEON KRAIOPOULOS

1925 - 2015

respira, ceilalți din jurul lui nu vor aștepta și îl vor ajuta. Nu se mai pune problema să întrebe „să îi dăm oxigen acum sau altcândva?”. Atunci e cea mai mare nevoie.

Să nu creadă cineva că este ipocrit dacă încearcă să împlinească o poruncă a lui Dumnezeu, deși nu simte dispoziția să o facă. Cum răstălmăcim lucrurile!

Zilele trecute discutam cu niște eleve, iar una dintre ele mă întreabă: „Când mergem la biserică la Liturghie, deși nu avem dispoziția pentru asta, poate fi aceasta considerată ipocrizie?” Și i-am spus: Dacă vă hotărâți să ziceți că nu sunteți creștini, atunci va fi ipocrizie să mergi la biserică. Dar întrucât vă declarați creștini, nu se mai pune problema ipocriziei. Ai sau nu dispoziție, vei merge la biserică. Ai sau nu dispoziție, te vei ruga lui Dumnezeu. În felul acesta vei arăta că îl iubești și îi vei arăta că vrei să te eliberezi de sinele tău, adică să-ți depășești sinele și să încetezi a mai fi întors spre tine. Dacă ești atent la ce simți tu, la ce nu simți, la ce se întâmplă cu tine, la ce nu se întâmplă, nu te vei dezlipi niciodată de sinele tău.

Lasă sinele tău și prinde-te de voia lui Dumnezeu, de cuvântul lui Dumnezeu, de porunca lui Dumnezeu, de ceea ce spune, de ce poruncește, și aceea să faci! Astfel omul cel vechi va muri, după cuvântul Domnului: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și

să-Mi urmeze Mie”. Și în felul acesta va veni străpungerea inimii. Și nu va mai fi nevoie să te silești să faci rugăciune sau, în general, să faci voia lui Dumnezeu. Va veni de la sine, deoarece va fi o stare firească pentru tine să faci voia lui Dumnezeu. Acum este ceva nefiresc. Așa cum bolnavul care nu are dispoziție să mănânce, dar nu refuză să mănânce, va face totul ca să mănânce, să bea, chiar dacă așa, cu sila. Nu se poate altfel. Atunci când se face sănătos, nu va mai fi nevoie să-i dea cineva cu sila să mănânce. De fiecare dată se va așeza la masă, ca și când nu a mai mâncat niciodată în viața lui. Presupun că așa ne așezăm la masă.

Sursa: **cuvantul-ortodox.ro**

CUVÂNT CATEHETIC

SEMNIFICAȚIA VEȘMINTELOR SLUJITORILOR SFINTELOR ALTARE

În cadrul slujbelor divine, diaconul îmbracă 3 veșminte: stihar, orar și mânecute, preotul, 5 veșminte: stihar, epitrahil (popular patrahir sau patrafir), brâu, mânecute și felon sau sfită, iar arhiereul îmbracă 7 veșminte: stihar, epitrahil, brâu, mânecute, omofor mare și mic, sacos și mantie, precum și o serie de insigne sau ornate - bederniță, cruce, engolpion, mitră și cârjă.

Stiharul este un veșmânt lung, cu mâneci largi, care acoperă întregul corp. La diaconi, stiharul

simbolizează strălucirea și curățenia spirituală a îngerilor. La preoți, are un alt simbolism - strălucirea lui Dumnezeu și viața vrednică de admirație pe care trebuie să o posede cel ce îl poartă, iar la arhierei, semnifică luminarea și curăția lui Hristos și a îngerilor Săi.

Orarul are forma unei fâșii înguste de stofă, veșmânt specific treptei diaconesți. El simbolizează firea cea nevăzută a îngerilor.

Mânecutele - la început, au fost purtate doar de către arhiereu, folosirea lor de către preot și diacon generalizându-se mai târziu, în sec. XV-XVII. Semnifică puterea lui Dumnezeu, care dă putere slujitorilor Săi.

Epitrahilul nu este altceva decât un orar diaconesc, trecut peste grumaz, cu capetele în jos și ambele laturi apropiate. Este veșmântul cel mai des folosit de către preot, veșmânt fără de care nu poate săvârși nicio slujbă. El simbolizează puterea harului dumnezeiesc, care se pogoară asupra preotului și prin care slujește cele sfinte, dar și jugul cel bun al slujirii lui Hristos.

Brăul ne aduce aminte și de ștergarul cu care Hristos S-a încins în seara Cinei celei de Taină, atunci când a spălat picioarele ucenicilor.

Felonul reprezintă haina roșie, cu care a fost acoperit Mântuitorul Hristos, în semn de batjocură, în timpul pătimirilor, și pentru care ostașii romani au aruncat sorți. El mai închipuie și puterea lui

Dumnezeu, cea care acoperă și protejează întreaga făptură.

Omoforul mare, care se poartă pe grumaz, se îmbracă numai la începutul Sfintei Liturghii, până la Apostol, când este înlocuit, pentru restul slujbei, cu omoforul mic. Simbolizează „oaia cea rătăcită”, pe care Mântuitorul a căutat-o și a luat-o pe umerii Săi - firea umană pe care Hristos a luat-o asupra Sa și a îndumnezeit-o.

Sacosul este un veșmânt care seamănă cu stiharul, dar este mai scurt și are mânecile mai scurte. Are aceeași semnificație ca și felonul: căința și smerenia.

Mantia este un veșmânt lung și larg, ca o pelerină, având pe laturi foarte mulți plii. Se încheie la gât și jos, în față. Arhiereul îmbracă mantia numai la slujbele în care nu îmbracă stiharul și sacosul (Vecernie, Litie, sfințirea apei). Simbolizează „darul lui Dumnezeu cel purtător de grijă și acoperitor. Iar pliurile de pe margini, învățăturile felurite, care izvorăsc neconținut, din cele Două Legi, veche și nouă”.

Așa cum fiecare veșmânt are un simbolism propriu, la fel, există anumite culori, care au anumite semnificații. Sunt folosite în general șase culori liturgice: alb, verde, purpuriu, roșu, albastru și auriu. Având o semnificație liturgică, la unele sărbători, se optează pentru anumite culori.

Albul reprezintă curățenia și puritatea luminii harului lui Dumnezeu. Veșminte de culoare albă